

NE MOCÍ ANI SILOU, ALE DUCHEM MÝM

Kázání ze soboty 18.6.2022 – br. Michal Balcar

(Zach 4,6)

Před devíti lety jsme se s Radkem Jonczym díky velkorysosti vinohradského sboru ocitli v Jeruzalémě. A místo, které při návštěvě Jeruzaléma nesmíte vynechat, je nepochybně Západní zeď (není to “Zeď nářků”, protože tak nazývají ve vtipu občané státu Izrael ministerstvo financí). Shodou okolností zde zrovna probíhala vojenská přísaha. Tu vedl kaplan/rabín a mladým vojákům a vojákyním (vojačkám?) připomněl, že se musí zodpovídat někomu, kdo je nad nimi. A použil přítom slova z knihy proroka Zachariáše:

Nato mi řekl: „Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů. Čím jsi ty, veliká horo, před Zerubábelem? Rovinou. On vynese poslední kámen za hlučného provolávání: , Jeruzalém došel milosti!“

Zerubábel, o kterém je zde řeč, je vnukem posledního judského krále Jójakína a současně člověkem, který se pokoušel znovu vybudovat Chrám. A nešlo mu to. Překážky se objevovaly na všech stranách. A to se snažil ze vši síly. Dával do toho všechno. A právě proto mu prorok vzkazuje: “Ne mocí ani silou.” Hebrejská slova zde použitá jsou v zásadě synonymická.

- chajil – jinde v Starém zákoně se překládá jako “bohatství, schopní, armáda, statečnost, jejich zboží, vynikající (Rút).
- koach – “síla, krokodýl, často síla (od Hospodina)”.

Zerubábel stál před neřešitelným úkolem a zmobilizoval veškeré bohatství (finanční i sociální kapitál), schopnosti, statečnost, ba armádu. Ale Zachariáš mu připomíná, že to stejně nepůjde, jediné “Duchem Božím.”

Křesťanství jako náboženství vždy čelilo pokušení lísat se k tomu, kdo má moc. O tom něco věděli protestanští teologové, kteří se před přibližně 90 lety ve městě Barmen vymezili vůči křesťanské fascinaci nacionálním socialismem. Křesťan nemůže sloužit mocí a zároveň bezmocnému Kristu. Současné paralely si prosím dosaďte sami.

Každý z nás má před sebou velikou horu. Může jít o vztahové problémy, finanční problémy nebo cokoli jiného. Když dojdeme na její pomyslné úpatí, začneme mobilizovat síly. Dobří horolezci trénují, chystají vybavení. Špatní horolezci to možná vzdají předem. Ale at už reagujeme na své hory horečnou aktivitou nebo rezignací, není to ta správná cesta. Správná cesta vede Božím Duchem.

Když jsem byl kazatelem v Tachově, myslel jsem, že budu posledním kazatelem toho sboru. Měl asi deset členů a věkový průměr 75 let. A pak jsem najednou dostal telefonát od manželů, kteří si našli adventisty na internetu a chtěli by být pokřtěni. Skrze kontakty s nimi přišlo několik dalších lidí a dnes je Tachov sbor s nadějí. Mohl jsem za to já? Ani náhodou. To Hospodinův Duch má svůj čas i svou cestu. S jeho pomocí se i obrovská hora stane rovinou. I v našich životech se ozve hlučné provolávání: “Došli milosti!”

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Ž 127,1

